

Рециклирање демонократије

Код нас човек данас свашта помишља. Све је, изгледа, могуће, осим извесности бољег. Треба само погледати како изгледају, на шта личе, шта говоре ликови са малих екрана, треба чути самозадовољне солилоквије разних политичких коментатора и пророка на радиоталасима, прочитати гомиле којештарија у новинама и ревијама и одмах разумети армагедонско-канализацијске размере друштвене клоаке коју еуфемистички зовемо Србија. Мајка Србија у којој српски народ живи најгоре, лошије од било ког народа у свету, лошије чак и од било ког Србина, који не живи у Србији. Тешко је то прихватити утолико пре што не постоји логично објашњење за толику трагедију која је условила пропаст људи и државе. Додуше, овде живот никада и никоме није био лак, али је увек било неке скривене лепоте која се откривала кроз бројна надахнућа и идеале, било је проповедника, било је сликара и песника који су сведочили о тој нади и вери у будућност, било је снаге да се сагледа пуна реалност и одупре опасностима људске и националне изгубљености. Ова катастрофа, на жалост, није поетска метафора, већ сусрет са нечим, у највећој мери непознатим искуству, сусрет са еклатантним видовима дехуманизације чији инструменти доктринарно вешто демонтирају човека и његове вредности, разарајућ и му чак и генетску цивилизацијску матрицу. Ово убиство народа, односно програмирани геноцид над његовом етичком структуром, изгледа као незауостављива пошаст са апокалиптичким одредештем. Чак и ако је реч о експерименту самог нечастивог (за оног ко верује у ђавола) страхујемо да су се догађаји отели свакој разумној контроли, утолико пре што је опортунизам времена готово у потпуности запушио уста интелектуалној елити коју су радикални друштвени реформисти сместили у предворје хашког трибунала. Али, без обзира на упозоравајуће сигнале времена као што су ванредно стање, полицијска акција “сабља”, хапшење хиљада потпуно невиних грађана и други недвосмислени знаци попут смењивања и отпуштања са посла, нерасветљених ликвидација, телефонских претњи, киднаповања, уцена, скандала, крађа, отимачина, корупције, укидања људских права и недостатак правне заштите, рекло би се да нам је баш тај опортунизам и дошао главе, мада, разуме се, постоји ту још и изобиље других разлога. Недефинисани односи међу установама, готово клиничко лудило њихових шефова, њихова програмска инкопатибилност, укидање рада као друштвене категорије, пропаст образовања и рустикални напад на високе сфере културе и уметности, а пре свега институционално поништавање правног поретка, довели су нас у безизгледну ситуацију и нашу судбину ставили у руке политичких манипуланата и духовних узурпатора, који, кроз расписивање нових политичких избора, стварају непобитне услове за рециклирање политичког смећа које треба да доврши започети задатак.

Механизам самоубиства је на делу. Разни мућкароши и сецикесе су се организовали и преузели на себе улогу спасилаца нације. Новинари, то највеће друштвено зло земље, традиционално граде и разарају Потемкинска села, сервирајући нам виртуелну ватру демократије која не допушта импровизацију и напуштање демонског кружног тока – циркулус вициосус. Све је спремно за још једну превару, суштина је у костимографији, да се стари глумци пресвуку у нове костиме, да се већ евидентна неспособност прикаже као нова способност и просперитетна будућност анемичној и истрошеној публици српског политичког театра. Уместо духовних дијалога чују се опскурни монолози праћени хистеричним усклицима: “Гласајте за мене! Гласајте за мене!” као да постоји нека битна разлика међу њима, осим можда разлика у способности да се

започета демонтажа Србије што пре и што успешније доврши.

Овакво стање домаће политичке сцене у највећој мери је детерминисано самом генезом политичких партија које се боре за власт. Судаћи по великом броју политичких странака Србија спада међу најразвијеније демократске земље у свету. Без икаквих финансијских извора, посвађани и разједињени са сличним или истоветним политичким програмима грађани Србије су покушали да се супроставе хегемонији такозваних парламентарних странака које су углавном оснивале разне службе за које већина грађана никад није ни знала да постоје. Поред других циљева и послова један од основних задатака парламентарне опозиције био је стварање привида демократије да би се створила идилична слика власти пред Западом и грађанима Србије. Наша политичка историја пуна је овом врстом манипулације народом који је, између осталог, због тога био изложен и суровом тромесечном бомбардовању од стране преварених светских сила, када су монструозне концепције узурпатора демонизовале Србе и од питомог и доброг народа створиле у свету утисак хорде убица и зликоваца коју треба истребити са лица земље. Факат је да у нас не постоји ни једна политичка партија која је основана и постоји по закону а да може да учествује у политичком животу земље, градова и општина. Другим речима, странке које није основала наша тајна полиција, или стране тајне полиције, наша влада или стране владине или невладине организације, наша домаћа мафија, или стране мафије, немају икаквих материјалних могућности да уђу у јавни политички живот јер су сиромашне и без икаквих изгледа да дођу до новца. Телевизија, новине, аудитивни и сви остали медији су за њих затворени, блиндирани. Не постоје путеви да се оствари шира комуникација између њихових програма и бирачког тела Србије. Немају аутомобиле, немају новац за гориво, за дневнице, нити паре за плате неколицине запослених, немају канцеларпје, ни телефоне или компјутере, нису у стању да логистички прошире мрежу своје странке на значајније политичке пунктове у унутрашњости и можда их једноставно треба погасити јер и оне, без обзира на своју немуштост и нефункционалност, доприносе привиду демократије и равноправности пред законом. Да би те странке било како дошле до спонзора и финансијера морају да ставе сопствени интегритет и суверенитет под контролу ментора, што је де јуре незаконито.

С друге стране јавна је тајна како постоје и функционишу такозване парламентарне политичке странке и оне које се спремају да то постану. Незаконитост њихове институционалне егзистенције јасно указује да ће и њихово вршење власти бити засновано на истим принципима и провереном искуству. Основна карактеристика њиховог рада јесте економска и политичка зависност од њихових ментора због чијих различитих интереса долази до тешких сукоба у парламенту. Сама влада будући састављена од представника хетерогених интереса појединих моћника мора да фингира јединство, све док се мафијашко тржиште капитала не идентификује са програмима и циљевима министара – послушника и извршилаца воље партијских власника. Тада практично долази до укидања државних и националних интереса што се у друштву одражава као победа криминала над законом, као распад државних институција и као пропаст народа и појединаца.

Владајућа коалиција ДОС-а је јасан пример овог облика корупције.

Али, разуме се, то је само једна страна проблема. Њену комплементарну компоненту чини и такозвана парламентарна опозиција која није ништа мање поткупљива, мада (што девојци срећу квари) пошто она само повремено утиче на доношење одлука у Скупштини, има знатно мању цену (финансијску потпору) на политичком тржишту. Кад год је, због недостатка просте већине и колебања посланика због својих уцена и минорних личних интереса који су обавезно у сукобу са великим државним интересом, поједина опозициона странка морала да подрж и неки владин пројекат у парламенту, то је експлицитно објашњавано патриотском и државотворном свешћу, док се у скупштинским кулоарима јасно указивало на мито.

Такав морално-политички миље јасно указује да је он народу подметнут. Просто је немогуће да грађани Србије нису у стању да направе бољу паралелну политичку структуру од постојеће, и то на свим нивоима. Заправо није могуће у пракси остварити гору политичку гарнитуру од подметнуте. Овако проста филозофија владајуће класе и њена виталност, више проистичу из наше наивности и малодушности која се граничи са глупошћу, морбидном незаинтересованошћу за сопствену и будућност наше деце, него из њихове политичке виталности, коју, истини за вољу, не одликује баш нека друштвена интуиција или лична интелигенција њихових лидера.

Па онда природно испада да имамо онакве представнике у власти какве заслужујемо. Можда би могло у то и да се поверује да никад у историји нисмо били народ, да никад нисмо имали државу, да никад претходно нисмо припадали Европи и свету. Истина је у ствари у томе да нас ова бескрупулозна скупина нерепрезентативних типова не уводи у Европу, већ нас из ње истерује па чак и изводи из Србије у егзистенцијалну недођију и самоизгнанство због стида што смо урадили од куће коју су нам наши часни преци оставили и у којој ће већ сутра нове генерације српског народа бити принуђене да живе. Та кућа јесте света задужбина и ако никоме није допуштено да се поигра са религијским реликвијама, требало би да српски циници знају да је још мање допуштена игра са универзално признатом светињом – отаџбином. Она је гарант не само баштињених вредности већ и оних изворних драгоцености чија продукција није заснована на рециклирању ђубрета већ на креативним начелима коју су историјски и хуманисти ки доказана у творачкој пракси и стваралачком духу српског народа.

Српски мит о Тамном вилајету, иако много говори о Србији, њена је лажна алтернатива; и као што не може прошлост, ма чија и макар колико велика била, бити важнија од будућности, тако се не може избећи ни одговорност избора ако је он понуђен.

На жалост нови избори не нуде никакву могућност избора аутентичних или свежих идеја и људи.

На политичком тржишту Србије опет преовладава рециклирана роба демонократије.